

Den korteste medlemsperiode, der giver ret til *egenpension*, er nedsat fra 10 til 8 år, hvilket i praksis er ensbetydende med et krav om, at det pågældende medlem skal være valgt ind i folketinget mindst 3 gange. Højeste pension opnås som hidtil efter 25 års medlemstid. Pensionsreglerne er i øvrigt udformet i så nær overensstemmelse som muligt med principperne i tjenestemandsløvgivningen, herunder indførelse af *ægtefællepension* i stedet for enkepension. Dog har man fastholdt bestemmelsen om, at pensionsret fortabes, såfremt den pågældende i henhold til grundloven ikke på ny vil kunne indvælges i folketinget på grund af en strafbar handling.

Loven trådte i kraft „straks“ og med virkning fra 1. november 1969.

Lovforslaget blev i folketinget fremsat mundtligt af folketingets formand, *Skytte*, der bl. a. anførte følgende: „Folketingets arbejde forøges stadigt og beslaglægger mere og mere af medlemmernes tid, og jeg tror, at alle vil erkende, at det er et meget omfattende arbejde, der udføres af folketingets medlemmer. Med denne voksende arbejdsbyrde har der i hvert fald et stykke tid været tiltrængt en forhøjelse af medlemmernes vederlag, hvis dette skal stå i et rimeligt forhold til det arbejde, der kræves af et folketingsmedlem. Folketinget er i den situation selv at skulle fastsætte sine lønninger, hvilket sker i fuld offentlighed, og der er heller intet, som vi behøver at holde hemmeligt. Allerede i foråret tog præsidiet initiativ til forhandlinger mellem partierne og præsidiet og udvalget for forretningsordenen om en ændring af vederlagsordningen. Disse forhandlinger blev dengang ikke færdige og fortsattes derfor i begyndelsen af indeværende samling.

Det, der har været afgørende for mig og for præsidiet, er, at der under de grundige drøftelser, der, som alle ved, ligger forud for forslagens fremsættelse, har været enighed mellem de i præsidiet repræsenterede partier om, at det var nødvendigt at finde frem til et vederlagsniveau, som ikke med rimelighed kan anfægtes. Det er svært at afgøre, om vi med det foreliggende forslag på kroner og øre har fundet frem til det rigtige beløb, men alle forhold taget i betragtning mener jeg, at vi er nået så nær, som det er praktisk muligt, og jeg mener ikke, at vederlaget er fastsat på et for højt niveau.“

Lovforslaget gav i øvrigt ikke anledning til bemærkninger i folketinget, bortset fra at *Kjær Rasmussen* ved 3. behandling oplyste, at venstresocialisterne ville undlade at stemme ud fra den betragtning, at partiet heller ikke kunne stemme for tjenestemandskomplekset. Forslaget vedtoges herefter enstemmigt med 124 stemmer; 3 medlemmer (VS og Hanne Reintoft) tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.